

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/30/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7516212528
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7516212528.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Bodnárovej a členiek senátu JUDr. Táne Vešičikovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu: R Collectors, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 50 094 297, zastúpeného Advokátskou kanceláriou RELEVANS s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 47 232 471, proti žalovanému: H. V., K.. XX.XX.XXXX, O. B., Z. XXX/XX, o 3.435,37 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie č.k. 10Csp/92/2016 - 52 z 12.09.2017

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením okrem výroku, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené.

Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 3.435,37 eur s 5,05 % úrokom z omeškania zo žalovanej istiny od 11.04.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy tohto konania v celom rozsahu.

2. Rozhodol tak o nároku, ktorým sa žalobca domáhal istiny 3.435,37 eur, úrokov vyčíslených vo výške 334,06 eur, zmluvného úroku vo výške 12,90 % zo sumy 3.435,37 eur od 08.01.2014, úroky z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 3.435,37 eur od 11.04.2015 do zaplatenia a trov konania.

3. Vychádzal zo zistenia, že 28.08.2012 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 5.000,- eur a žalovaný sa zaviazal úver splácať v 120 pravidelných mesačných splátkach ku 25. dňu toho ktorého mesiaca počnúc 25.09.2012, vo výške 79,95 eur mesačne, pri úrokovej sadzbe 12,90 % ročne, RPMN 15,25 % a priemernej RPMN 19,08 % s tým, že celková výška nákladov žalovaného činila sumu 4.227,04 eur. Žalovaný si svoj záväzok neplnil riadne a včas, uhradil iba 1.564,63 eur, v dôsledku čoho bol vyhlásený 07.01.2014 úver za predčasne splatný.

4. Po právnom posúdení veci podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1, § 2 písm. d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že úverová zmluva nespĺňa zákonom stanovené náležitosti, keď v nej absentuje uvedenie celkovej výšky poskytnutého úveru a poplatkov spojených s týmto úverom. Zistil nezrovnalosť v zmluve v podobe celkovej ceny úveru, nakoľko pri súčine počtu a výšky splátok je výška poskytnutého úveru 9.594,- eur ale výška úveru bola 5.000,- eur a v zmluve sú uvedené celkové náklady v sume 4.227,04 eur, čo by znamenalo, že celková cena úveru by mala byť 9.227,-

eur. V bode 4 zmluvy je uvedené, že celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Poukázal na to, že spotrebiteľ musí mať pred uzatvorením zmluvy k dispozícii všetky informácie o poskytovanom spotrebiteľskom úvere, vrátane ekonomických ukazovateľov, na základe ktorých sa rozhodne, či vstúpi do takéhoto vzťahu alebo nie, pričom priemerný spotrebiteľ predpokladá, že tieto údaje sú správne a v spleti zložito formulovaných všeobecných obchodných podmienok sa na základe princípu dôvery zveruje do rúk finančných inštitúcií neuvedomujúc si, aké následky to môže preňho mať, pričom už nie je možné zistiť, aké informácie spotrebiteľ obdržal pri uzatváraní úverovej zmluvy.

5. Vychádzajúc z vyššie uvedeného mal za to, že zmluva je v podstatných náležitostiach neúplná, preto ju považoval s ohľadom na ust. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročnú a bez poplatkov. Keďže žalovaný vyčerpal z poskytnutého úveru sumu 5.000,- eur, vykonal úhradu 1.564,63 eur, keďže vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi iba sumu, ktorú vyčerpal a nevrátil, v tomto prípade 3.435,37 eur.

6. O povinnosti zaplatiť úrok z omeškania rozhodol s poukazom na ust. § 517 ods. 1, 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Podľa citovaných ustanovení vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyšší, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, ktorá k prvému dňu omeškania činila 0,05 %, preto priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne.

7. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 C.s.p. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, nakoľko jeho neúspech bol iba v nepatrnej časti s tým, že o výške týchto trov rozhodne samostatným uznesením súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktoré vydá súdny úradník.

8. Opravným uznesením č.k. 10Csp/92/2016 - 60 z 22.11.2017 opravil zrejú nesprávnosť v záhlaví svojho rozsudku č.k. 10Csp/92/2016 - 52 z 12.09.2017, keď nesprávne uviedol predmet konania v dôsledku chyby v písaní, keď nesprávne uviedol predmet konania, ktorý je správne o zaplatenie sumy 3.435,37 eur.

9. Rozsudok ktorým v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá a vo výroku o trovách konania napadol včas podaným odvolaním žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) C.s.p. Navrhol rozhodnutie v napadnutej časti zrušiť a vrátiť na nové prejednanie, alebo zmeniť tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu bude vyhovieť a žalovaný bude zaviazaný na náhradu trov konania v celom rozsahu. Poukazujuúc na ust. § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch platného a účinného do 31.12.2012 konštatoval, že písomnú zmluvu o úvere nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou z dôvodu absencie niektorej z náležitostí zmluvy, nakoľko citované ustanovenie v čase uzatvorenia zmluvy o úvere vyžadovalo pre naplnenie sankcionovateľnosti kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to tak absenciu písomnej formy zmluvy ako aj niektorú z citovaných náležitostí. Zároveň však trval na tom, že zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti. Bol toho názoru, že pri hodnotení zmluvy má zvlášť zásadný význam kvalifikácia tzv. priemerného spotrebiteľa. Napriek skutočnosti, že ochrana spotrebiteľa je považovaná za jedno z nosných hľadísk, bol toho názoru, že nie prijateľné, aby podnikateľ niesol všetky riziká zmluvného vzťahu a spotrebiteľ neniesol fakticky žiadnu zodpovednosť. Takýto prístup by bol podľa neho zneužitím práva v rozpore so základnými zásadami právnej spoločnosti. Poukazoval na to, že súčasná línia posudzovania priemerného spotrebiteľa sa výrazne posunula, v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora z 12.01.2006 sp.zn. C-361/04, v ktorom sa uvádzalo, že „priemerný spotrebiteľ vykazuje najvyšší stupeň pozornosti vo chvíli keď si pripravuje a realizuje svoj výber medzi rôznymi výrobkami dotknutej kategórie“. Zdôrazňoval, že európske právo stále viac naznačuje, že ďalšia „automatická“ pomoc spotrebiteľom už nie je účelná a pokračovať by sa malo nazeraním na priemerného spotrebiteľa, ako schopného urobiť vlastné rozhodnutie ohľadne svojho právneho postavenia v spotrebiteľskom právnom vzťahu. V zmysle uvedeného je podľa neho dôvodný záver, že zmluva o úvere má obsahovať údaje v súlade so zákonom tým spôsobom, aby boli pre spotrebiteľa čitateľné a bez pochybností. K celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť bol toho názoru, že zmluva o úvere obsahuje predmetný údaj, nakoľko v bode 3.1 zmluvy o úvere pod tabuľkou písmom totožným z ostatným textom zmluvy je napísané: Celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom. Predmetné uvedie sumy, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, podľa neho nie je zavádzajúce,

je presné a opakovane uvedené v zmluvnej dokumentácii. K výpočtu celkových nákladov uviedol, že výpočtový systém v čase uzatvorenia zmluvy o úvere umožňoval určenie splátok len zaokrúhlene na celé číslo. Z uvedeného dôvodu tak posledné splátky boli v nižšej sume ako výška mesačnej splátky. Tak vzniknutý preplatok sa následne spotrebiteľovi vracal.

10. Odvolanie žalobcu bolo žalovanému v súlade s § 111 ods. 3 C.s.p. doručené 05.01.2018. Žalovaný bol v odvolacom konaní nečinný.

11. Výrok rozsudku, ktorým žalobe bolo čiastočne vyhovené, nebol napadnutý odvolaním, stal sa právoplatný a nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

12. Predmetom odvolacieho prieskumu bola iba napadnutá časť rozsudku v jeho zamietavej časti a vo výroku o trovách konania (ďalej len „rozsudok“).

13. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom uvádzané odvolacie dôvody nie sú naplnené.

14. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

15. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého úver poskytnutý žalovanému právnym predchodcom žalobcu je bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31. 12. 2012, t.j. v čase uzavretia úverovej zmluvy, lebo zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 02. 12. 2012 neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j/ cit. zák. (v súčasnosti § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z.), a to celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

16. Podľa § 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31. 12. 2012 (ďalej len zák. č. 129/2010 Z.z.) na účely tohto zákona sa rozumie celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (písm. h/), a celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere (písm. l/).

17. Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

18. Podľa § 9 ods. 2 cit. zák. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

g/ celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
j/ ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

19. Podľa ust. § 11 ods. 1 cit. zák. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a/ zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1.

20. V prejednávanej spore z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že v úverovej zmluve nie je uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a to ani jej presným vyčíslením, ani iným zrozumiteľným spôsobom v zmysle článku 10 ods. 2 písm. g/ smernice EP a Rady 2008/48/ES zo dňa 23. 04. 2008 o spotrebiteľskom úvere, ktorej úplnou transpozíciou je zákon 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách, ktorý túto povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere

uvádza v § 9 ods. 1 písm. j/ v znení účinnom do 31.12.2012 a v súčasnosti účinnom znení v § 9 ods. 1 písm. k/.

21. V uzavretej úverovej zmluve sú jej podstatné zákonné náležitosti uvedené v tabuľkovej forme, okrem uvedenia celkovej čiastky, ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť a ktorá je iba slovné popísaná ako „celková čiastka úveru“ drobným písmom pod ostatnými náležitosťami tak, že ide o súčet úveru a celkových nákladov spojených s úverom.

22. Vychádzajúc z vyššie uvedeného slovného vyjadrenia a údajov v zmluve, keď výška úveru je 5.000,- eur a celková výška nákladov je 4.227,04 eur, celková čiastka (úveru), ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť, predstavuje čiastku 9.227,04 eur.

23. Vychádzajúc ale aj z počtu a výšky dohodnutých splátok, t.j. 120 splátok po 79,95 eur, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, predstavuje 9.594,- eur, čo je suma vyššia než je súčet výšky úveru a celkových nákladov, ako to konštatuje aj súd prvej inštancie.

24. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, nie je vyjadrený dostatočne určitým a zrozumiteľným spôsobom, nevyvolávajúcim pochybnosti u spotrebiteľa o celkovej čiastke, ktorú musí zaplatiť titulom uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

25. Spotrebiteľ tak bez presného číselného uvedenia celkovej čiastky, ktorú je povinný zaplatiť, nemá možnosť bez akýchkoľvek pochybností posúdiť rozsah svojho záväzku.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené rozdielne možnosti určenia tohto údaju je namieste trvať na presnom číselnom určení celkovej čiastky (vyčíslení), ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť a v dôsledku absencie tohto údaju je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zákona 129/2010 Z.z.

27. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ zákona 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.12. 2012 v súdnej praxi (bolo) je aplikované tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemá písomnú formu alebo síce písomnú formu má, ale neobsahuje ktorúkoľvek z náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1. Tento výklad bol následne prevzatý do zákona (§ 11) novelou vykonanou zákonom č. 352/2012 Z.z., účinnou od 01. 01. 2013, čo iba potvrdzuje správnosť výkladu (v zhode s vôľou zákonodarcu) ustanovenia § 11 aj pred 01. 01. 2013.

28. Z tohto výkladu vychádzal aj prvoinštančný súd a ani odvolací súd nemá dôvod od tohto výkladu sa odchýliť.

29. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p., vrátane výroku o náhrade trov prvoinštančného konania.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, keďže odvolací súd jeho odvolaniu nevyhovel, preto by mu vznikla povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalovanému, to však v súvislosti s odvolacím konaním preukázateľne nevznikli, preto odvolací súd žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).